

Bragi Gunnarsson segir þetta framtak álversins vera nokkuð sem fleiri fyrirtæki mættu taka sér til eftirbreytni.

Hér er enginn asi og ekkert stress

Þrátt fyrir að vera flestir komnir á aldur eða hafa glímt við erfið veikindi er hvergi neinn bilbug á félögnum í Smiðjunni að finna.

Það fyrsta sem kemur upp í huga manns þegar orð eins og álver ber á góma er stóriðja og stórar vinnuvélar.

Þetta er vafalaust alveg rétt, álver er stóriðja, þar eru menn með hjálma og stórvirk tæki eru allsróandi. Það kom því óneitanlega þægilega á óvart þegar Hrannar Pétursson, upplýsingafulltrúi Alcan á Íslandi, sagði blaðamanni frá litlum hópi sem starfræktur væri innan álversins. „Þetta eru menn sem eru komnir af léttasta skeiðinu eða hafa lent í erfiðum veikindum,“ segir Hrannar þegar við keyrum í gegnum hliðið, inn á vinnusvæði álversins.

Smiðjan er tólf til þrettán manna hópur sem vinnur þau verkefni sem krefjast ekki líkamlegrar áreynslu. Þetta eru þó mikilvæg verk sem verður að vinna. Fyrir hópunum talar Sigurður Baldvínsson, en hann hefur unnið hjá álverinu í rúm þrjátíu og fimm ár. „Ég er kominn á aldur og vinn bara þennan mánuð,“ segir Sigurður en augljóst er að það verður söknuður af honum meðal vinnufélagana. Þeir eru flestir með jafn langan starfsaldur og segja að hópur sem þessi geri mikið fyrir sig. Það sé erfiðt að lenda í veikindum og enn erfiðara að vita ekki hvað biði eftir sjúkrahúsvist. „Þetta er fráþætt framtak hjá álverinu, því þetta heldur í manni lífinu. Það ættu fleiri fyrirtæki að taka þetta sér til fyrirmyndar,“ segir Bragi Gunnarsson og félagarnir taka undir með honum. „Hér áður voru

Sigurður Baldvínsson hefur unnið hjá álverinu í tæp þrjátíu og fimm ár. Hann er að vinna sinn síðasta mánuð.

menn bara geymdir í einhverri atvinnubótavinnu en þessi hópur er ekki í slíku, við erum að gera hluti sem er mjög nauðsynlegt að gera. Það er gott að vita af því að maður hefur einhvern tilgang,“ segir Sigurður. „Meðal þess sem við gerum er að búa til slöngur í kerin, við sjáum um sorphirðu á svæðinu, gerum við hjólin, sjáum til þess að slökkvibúnaður sé í góðu standi og svona mætti lengi telja,“ segir hann þegar við göngum um svæðið. Það er vinsælt hjá starfsmönnum að koma hér við og ræða málín. Hér er snyrtilegt um að litast og það er gantast með að einhver sé svo brúnn. Magnús Guðmundsson útskýrir fyrir blaðamanni að hann hafi verið á Kanari.

Það er létt yfir þeim og boðið er upp á kaffi og konfekt. „Þetta er

bara tekið fram þegar góða gesti ber að garði,“ segir Bragi eftir að hafa fundið konfektinu inni í skápn-um hjá sér. Þeim félögum þykir vænt um álverið og tala um það með stolti. Eins og það séu þeir sem eigi það. Sem er kannski alveg rétt, menn með hátt í tvö hundruð ára starfsreynslu.

Á kaffistofunni fá menn sér sæti, og Sigurður segir að hér sé enginn asi, menn vinna bara á sínum hraða. „Það er ekkert stress hérna,“ segir hann léttur í bragði. Úti fyrir skín sólin og það er ekki erfiðt að fá þá til þess að stilla sér upp í myndatöku. Boðið er upp á brjóstsykur og þegar stigið er upp í bilinn hjá Hrannari á nýjan leik er kvatt með handabandi og þakkað fyrir komuna á þennan stað sem skiptir þá svo miklu máli.

Félagarnir í Smiðjunni, frá hægri: Sverrir Már Sverrisson, Gunnar Pétursson, Magnús Guðmundsson, Bragi Gunnarsson og Sigurður Baldvínsson.